



ת"פ 28696/12/13 - מדינת ישראל נגד טאטק אייאי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 28696-12-13 מדינת ישראל נ' אייאי

בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עומר סגל

המאשימה

נגד

טאטק אייאי
ע"י ב"כ עו"ד עידית קן ציפור

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. על פי האמור בעובדות כתב האישום מר י' ק', יליד שנת 1951 (להלן - המתלונן), עבד בתקופה הרלוואנטית לאישום כנהג אוטובוס בחברת "קווים תחבורה". במסגרת עבודתו זו נהג המתלונן באוטובוס, בקו מס' 37 ברח' רמז ביהוד, ביום 19.7.13 בסמוך לשעה 00:31.
2. או אז אירעו האירועים הבאים:
 - הנאשם - שהיה נוסע באוטובוס - דרש מהמתלונן כי ייקח אותו חזרה לאור יהודה, שכן הוא נרדם ולא ירד מהאוטובוס בתחנה בה היה צריך לרדת.
 - כל ניסיונות המתלונן להסביר לנאשם כי הדבר אינו אפשרי כשלו, והנאשם סרב לרדת מהאוטובוס.
 - משניסה המתלונן לחייג למוקד המשטרה, כשהוא יושב על כיסא הנהג, ירק הנאשם על פניו כשהוא עומד קרוב אליו בעודו צועק: "גזען". היריקות פגעו בפניו של המתלונן.
 - משביקש המתלונן לגונן על עצמו מפני הנאשם, באמצעות ידיו, היכה הנאשם את המתלונן במכת אגרוף חזקה, במצחו, ונמלט מהמקום.
 - כתוצאה מהמכה נגרמה למתלונן חבלה של ממש, בדמות שריטה מדממת במצחו בצד ימין, וכן נפיחות, רגישות וכאבים.



3. הנאשם הואשם אפוא, בכתב האישום, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

4. בתשובתו לאישום, אשר ניתנה באמצעות באת-כוחו במסגרת המוקד, הודה הנאשם כי הוא אכן היה נוסע באוטובוס הנ"ל. לגרסתו, הוא הגיע לתחנה האחרונה בקו משום שנרדם. בשלב זה ניגש אליו הנהג-המתלונן, העליב אותו, קרא קריאות גזעניות ונתן לו מכה. הנאשם הוסיף וכפר, באופן ספציפי, כי הוא היכה את המתלונן וכי נגרמה למתלונן חבלה (ר' בפרוטוקול, עמ' 3 שורה 14 ואילך).

ב. עיקר פרשת התביעה:

5. מטעם המאשימה העידו המתלונן ומר אושר ביטון. כמו כן הוגשו מטעם המאשימה מספר מוצגים, לרבות דו"ח הפעולה של השוטר אילן מזרחי, שהגיע לזירת האירוע לאחר מעשה (ר' ת/2), והודעת הנאשם מיום האירוע (ר' ת/5 מיום 19.7.13).

6. המתלונן תיאר את האירוע, בחקירתו הראשית, כלהלן:

ש. תספר לי במה עסקת נכון ליום האירוע, 19.07.13.

ת. יום חמישי, יום בילויים, הייתי נהג אוטובוס, הקו עבר באור יהודה, תל אביב, זהו. האירוע אירע בערך בשעה 00:00 או 00:00 ומשהו. הגענו ליהוד, מה שקרה כל הנוסעים ירדו, נשאר לא יודע איך קוראים לו, מצביע לכיוון הנאשם, ופתאום הוא אומר לי שהוא היה אמור לרדת באור יהודה, והוא נרדם ושאני אחזיר אותו לאור יהודה, אמרתי לו שאני לא יכול, שאסור לי, זה אוטובוס ציבורי, והוא התחיל לצרוח שהוא רוצה לאור יהודה, הבנתי שהטון עלה ועלה, ושוב לא סתם אמרתי שזה היה יום חמישי, הבילויים, לדעתי לפי ההתנגדות והשיפוט שלי הוא היה שתוי. ראיתי שעומד להתפתח משהו, הייתה תחנה... היו שם הרבה אנשים, אמרתי אני אעצור, אף על פי שלא ביקשו ממני לעצור, פתחתי את הדלת בכדי שלא יקרה כלום. שאלו אותי אם הכל בסדר, אמרתי לא. שאלו מה קורה - אז הצבעתי על הבחור, סיפרתי את מה שסיפרתי קודם, בינתיים הוא עמד מולי, התחלנו להתווכח, כן אני אקח אותו או לא אקח אותו, כי הוא אמר שאין לו כסף, ואני אמרתי שאסור לי, אני לא יכול לשנות את המסלול שלי, הוא התחיל לירוק, ממש יריקות חזקות והתחיל להגיד שאני גזען וכו', אני עם היד ניסיתי לגונן על הפנים שלי מפני היריקות ופתאום תוך כדי, וכולם מסביבי, הכניס לי אגרוף... (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 26 ואילך. התעודה הרפואית בעניינה של הפגיעה במתלונן הוגשה וסומנה ת/1).

7. בחקירתו הנגדית סיפר המתלונן כי באותו היום הוא היה צריך להחזיר את האוטובוס, לאחר סיום הנסיעה, לאזור, ומשם לנסוע עם ההסעה לנהגים לביתו (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 27 ואילך). המתלונן הוסיף עוד כי התחנה שבה הוא עצר, בעקבות התנהגות הנאשם, לא היתה התחנה הסופית של הקו (שם, שורה 34).

8. ב"כ הנאשם הטיחה במתלונן כי הוא קרא לנאשם בכינויי גנאי, אך הלה הכחיש את הדברים מכל וכל; כלהלן:



ש. אתה בעדות שלך היום וגם במשטרה אומר שהוא אמר לך שאתה גזען. הוא אמר לך גזען כי אמרת לו "כושי, רד מהאוטובוס".

ת. ממש לא, זה לא האופי שלי, בחיים שלי לא אמרתי למישהו כושי או שחור. אני לא יודע... אח"כ, לא יודע אם זה קשור, ראיתי בטלוויזיה שיש כל מיני מילים, אבל אני לא מבין את התרבות הזאת, אני לא יכול להגיד כושי שחור, אני לא יודע מה זה (ר' בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 33 ואילך).

9. ב"כ הנאשם עימתה את המתלונן עם דברים מהודעותיו, שנמסרו במשטרה, שמהם ביקשה להסיק כי המתלונן הוא זה שהחל בשימוש באליומות גופנית; כלהלן:

ש. מציגה בפניך את ההודעה - אחרי זה אתה אומר ששמת את היד קדימה בשביל להתגונן ויכול להיות שדחפת אותו עם היד

ת. אז זה... זה לפי דעתי... יכול להיות.

ש. אתה אומר... ששמת יד קדימה ויכול להיות שדחפת אותו עם היד, זה היה בשלב היריקות נכון?...

ת. תראי, זה בשלב שעמדתי מולו והוא ירק כל הזמן (חסר "שמתי יד" - ש.א.). כדי להתגונן. שבאו אנשים אז זה קרה, עד אז ישבתי בכיסא ואז היו יותר קללות והיה הדבר הזה. כאשר עמדתי, כשכולם היו מסביב, אז כבר עצרתי את הכל, עמדתי, ואז התרחש השלב השלישי.

ש. ואז יכול להיות שדחפת אותו עם היד?

ת. יכול להיות, אני לא מאמין, כי זה היה ממש באליומות, הוא הצמיד את הפנים שלו ממש אליי, כמעט לחלוטין. הוא בא, אמר שאני גזען והתקרב והתקרב תוך כדי יריקות עד כדי כמעט נגיעה. לשאלתך, בשלב הזה אף אחד לא נוגע בו באוטובוס, היו יריקות, זה היה דקות, לא שעות. אמרתי שזה לאט לאט עלה ועלה.

ש. אם הוא אומר שאתה נתת לו מכה ראשון, אז יכול להיות שהוא צודק. אחרי היריקות.

ת. לא. בטוח שלא.

ש. אבל זה היה לפני שהוא נתן לך את המכה שאתה אומר שיכול להיות שדחפת אותו?

ת. יכול להיות, אולי לא הייתי מודע למשהו.

ש. אז יכול להיות שנתת לו מכה לפני?

ת. מכה לא. אבל שבן אדם מתקרב אליך יכול להיות שאתה מזיז ככה, זה לא טבעי לא לזוז, הוא ממש דבוק אליך אז מה אני אעשה (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 14 ואילך. ההדגשות הוספו).



10. עוד העיד מטעם המאשימה מר ביטון, שנקלע למקום האירוע בדרך מקרה. לדבריו, באותה העת הוא שירת כלוחם במשמר הגבול, במסגרת שירות צבאי סדיר. את שראה תיאר מר ביטון בחקירתו הראשית, כלהלן:

ש. ספר לי מה ראית באירוע.

ת. יצאנו מבית של חבר, ברחוב קריית ביאליסטוק ביהוד, הגענו בדיוק סמוך חצי מטר מהאוטובוס, מתחנת האוטובוס, ראינו אותו עוצר, הנהג הותקף, זיהינו את החבטה, במקרה הייתה שם ניידת משטרה, אז עצרנו את הבחור, הם עצרו אותו ועד כאן ראיתי.

ש. באיזה מרחק היית מהאוטובוס?

ת. חצי מטר, אי אפשר לפספס את זה.

...

ש. ראית את הנאשם חובט בנהג? מה ראית בדיוק?

ת. נתן לו מכה.

ש. ומה עשה הנהג?

ת. הוא דימם, לא ראיתי אותו עושה משהו (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 27 ואילך. ההדגשות הוספו).

11. בחקירתו הנגדית עמד מר ביטון על גרסתו הנ"ל. מר ביטון ציין כי בעת התקיפה הנהג ישב במושב הנהג (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 21). בהמשך הדברים הסביר מר ביטון כי הוא הבחין היטב בתקיפה, הגם שלא ראה מה היה לפני כן או אחרי כן. בנוסף ציין מר ביטון כי הוא וחברו לא ניסו לתפוס את הנאשם, משום שבמקום ממילא היתה ניידת (ר' בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 11).

12. מטעם המאשימה הוגשו מספר מוצגים, ובהם כאמור גם דו"ח הפעולה של השוטר מזרחי. השוטר מזרחי, שהגיע לזירה לאחר המעשה, תיאר את פרטי הטיפול באירוע - לרבות הגרסאות שנמסרו לו במקום - כלהלן:

במהלך סיור ביחד עם פקח עיריית יהוד... הבחנו באדם חשוד נכנס רגלית לרח' בן גוריון, יהוד, עצרנו לידו ושאלנו אותו מהיכן הוא ומה מעשהו במקום, טען שהוא מאור יהודה ובטרם הספיק להשיב לי על מעשהו במקום, הגיעו 2 צעירים בריצה וטענו כי החשוד אותו אני בודק (כאן מופיעים פרטי הנאשם - ש.א.)... תקף במכת אגרוף נהג אוטובוס קו 37 של חברת קווים בצומת הרחובות וייצמן פינת רמז וברח רגלית מהמקום.

הודעתי לאייאיו (הנאשם - ש.א.) שאני מעכב אותו בגין חשד לתקיפה ונסעתי לפגוש בנהג האוטובוס, י' ק', שהיה חבול בראשו, צד שמאל במצח נראה נפוח עם דימום קל. טען כי בחור אתיפי תקף אותו לאחר שהגיעו ליהוד והנוסע רצה שיסיעו אותו לאור יהודה והוא סירב, הוא נ(ר)דם ולא ירד באור יהודה, לא היה בידו כסף לחזור והוא רצה שהנהג יחזיר אותו וזה היה המקור לוויכוח ביניהם. הנהג טען עוד שקיבל מכת אגרוף מהחשוד, החשוד אייאיו טען כי נהג האוטובוס סטר בפניו והוא בתגובה היכה אותו באגרוף... (ר' בדו"ח הפעולה ת/2. ההדגשות



הוספו).

13. עוד הוגשה מטעם המאשימה ההודעה, שנגבתה מהנאשם באזהרה ביום האירוע (19.7.13). בהודעה זו מסר הנאשם כלקמן:

הוא נתן לי כאפה אני החזרתי לו כאפה, שום דבר אני לא עשיתי.

- ש:** על התווכחתם?
- ת:** אני באתי מת"א, אז נרדמתי, והוא לקח אותי למקום אחר ולא ידעתי איפה אני נמצא. אמרתי לו ביקשתי ממך להוריד אותי באור יהודה הוא המשיך, אמר לי תרד כושי, נתן לי סטירה, אז אני החזרתי לו אני ביקשתי יפה עצר שמה בצד היו אנשים שיכורים הזמינו אותם לא יודע מאיפה, והיו צעירים ולא הרביצו לי אז רצתי כי פחדתי, למה הוא עושה לי דברים כאלה אין לי כסף אין לי כלום, והוא משקר לי שהוא לא חוזר.
- ש:** אתה נרדמת באוטובוס ואתה מבקש להסיע אותך הביתה, מה זה מונית ספיישל?
- ת:** אני אמרתי אור יהודה, הוא אמר שהוא חוזר לרחובות, אז אמרתי לו תחזיר אותי לא היה לי גרוש לשלם.
- ש:** יש עד שראה אותך תוקף אותו, נותן לו בוקס?
- ת:** הוא נתן לי גם אגרוף.
- ש:** אתה שתית אלכוהול?
- ת:** כן, הייתי במסיבה, לא שתיתי הרבה.
- ש:** כמה?
- ת:** 2 ק(ר) לסברג בקבוק.
- ש:** אתה תקפת אותו ונפתח לו בראש יורד לו ד(ם)?
- ת:** הוא נתן לי בום כושי מסריח בוא תרד.
- ש:** הוא נתן לך בוקס?
- ת:** כן.
- ש:** יש לך חבלה?
- ת:** לא, נתן לי בראש בום.
- ש:** אצלו אני רואה חבלה אצלך לא איך זה?
- ת:** נתן לי כאפה החזרתי לו.
- ש:** איך יש לו חבלה, ולך אין כלום?
- ת:** הוא נתן לי כאפה ואני החזרתי לו.

ש: אתה ירקת עליו?

ת: לא (ר' בהודעה ת/5, שורה 2 ואילך. ההדגשות הוספו).

14. בהמשך הדברים הוסיף הנאשם, כשנשאל על הימלטותו מהאוטובוס, כלהלן:

ש: למה לא ירדת לבד אחרי שהוא ביקש מהאוטובוס?

ת: לפני ירדתי מהאוטובוס.

ש: אז מתי הוא תקף אותך?

ת: הוא ירד עלי אמרתי לו למה אתה אומר כושי ואז נתן לי כאפה ואז החזרתי לו ואפילו אחד אמר לי רד מהאוטובוס אני יביא לך כסף.

ש: למה ברכת?

ת: לא ברחתי, פחדתי שלא ירביצו לי.

ש: למה שירביצו לך?

ת: הם ראו שעשיתי משהו, גם רדפו אחריי.

ש: למה רדפו אח(ר)יך? כי הכית אותו?

ת: הוא גם הרביץ לי, ברחתי שלא ירביצו לי הצעירים (ר' בהודעה ת/5, שורה 40 ואילך. ההדגשות הוספו).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

15. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו בלבד. בחקירתו הראשית חזר הנאשם על גרסתו במשטרה. יחד עם זאת, ובמידה מסוימת כפי שהדברים גם באו לידי ביטוי בהודעה במשטרה (ת/5), הנאשם לא היה קונסיסטנטי בכל הקשור לטיב האלימות שלדבריו ספג מהמתלונן. בתחילת חקירתו הראשית טען הנאשם כי דובר בדחיפות בלבד ("...ואז הוא דחף אותי ואני החזרתי לו, כן" - ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 25), אך בהמשך דיבר על סטירה ממש ("...הוא נתן לי ממש סטירה בפנים (מדגים), ובגלל זה אני התעצבנתי" - שם, שורה 35). לבסוף, בסיום חקירתו הנגדית הודה הנאשם כי היכה את המתלונן באגרוף ("התעצבנתי ושלחתי אגרוף אחד...") - שם, עמ' 15 שורה 12. לציטוט המלא ר' בפסקה 18 להלן.

16. בחקירתו הנגדית סיפר הנאשם כי היה במסיבה, ואף הודה כי שתה, אלא שלדבריו "לא הרבה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 11). כשהוטח בנאשם כי הוא תקף את הנאשם פשוט משום שהתעצבן שהלה לא הסכים להסיעו הביתה, השיב הנאשם כלהלן:

ש. אני אומרת לך שאתה שתית במסיבה, היית שתוי, נרדמת, התעוררת במקום

שאתה לא מכיר, לא היה לך כסף לחזור ואז אמרת לו להחזיר אותך, הוא אמר לך שהוא לא יכול ואתה התעצבנת והתחלת לצעוק.

ת. לא אמרתי כלום.



- ש. למה שיעמוד פה אושר ביטון שוטר מג"ב שלא מכיר אותך?
- ת. למה הוא לא עצר אותי אם הוא היה שם? היו שם רק ילדים קטנים. רזים הם היו.
- ...
- ש. איך אתה מסביר את זה שגם השוטר ראה חבלות של הנהג ולא רואה חבלות עלייך, השוטר ועוד אנשים, למרות שאתה טוען שקיבלת אגרוף
- ת. קיבלתי סטירה לא אגרוף. היום אני מפסיד גם כסף, הילדים שלי, גם חובות שאני משלם.
- ש. אני מנסה להבין, גם הנהג אומר שיש לו חבלה, גם העד אושר ביטון אומר שהוא רואה אותך נותן אגרוף, גם השוטר אומר שהוא רואה חבלה וגם יש תעודה רפואית ואתה אומר שלא היה לו כלום
- ת. לא היה כלום. אחרי שהוא נתן לי (מדגים סטירה) אני החזרתי לו. אני לא משקר. זה היה לפני שלוש שנים. שנתיים (ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 29 ואילך. ההדגשות הוספו).

17. כשנשאל הנאשם מדוע נמלט מהאוטובוס, הוא השיב:

- ש. למה ברכת מהאוטובוס
- ת. הלכתי לכיוון הבית, זהו.
- ש. למה רצת?
- ת. היו שם הרבה ילדים היו שותים שם (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 25 ואילך).

18. לבסוף, כשנשאל הנאשם מדוע המתלונן מסר את שמסר, הוא השיב:

- ש. את הנהג לא הכרת לפני כן, נכון?
- ת. אני לא מכיר אותו.
- ש. יש לו סיבה לשקר עלייך?
- ת. אני לא יודע יש לו סיבה יש לו זה, אני לא מכיר אותו.
- ש. הוא אומר שאתה תקפת אותו, שהתעצבנת
- ת. לא, ממש לא, הוא נתן לי ככה בום (מדגים סטירה בפנים). הוא בגיל של אבא שלי יכול להיות אבא שלי אבל מה שעיצבן אותי שהוא אמר לי תחזור לאתיופיה תחזרו כולכם לאתיופיה.
- ש. יכול להיות שאחרי שהוא אמר לך כושי ואת כל הדברים האלה אתה ירקת עליו?
- ת. לא, אני דיברתי איתו יפה, הכל היה יפה, גם הילדים היו.



- ש. כשהוא הרביץ לך לטענתך הוא קם וניגש אלייך והרביץ לך איפה שישבת?
- ת. לא, הוא קם ואמר לי תחזור לאתיופיה מגעיל מסריח ונתן לי סטירה ואז התעצבנתי ושלחתי אגרוף אחד ואז ירדתי (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 1 ואילך. ההדגשות הוספו).

ד. דיון והכרעה:

19. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי - דהיינו: המתלון, מר ביטון והנאשם - וגם עיינתי בהודעת הנאשם ובמסמכים הנוספים שהוגשו לפניי ושמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים בסיכומיהם, אני מעדיף את גרסת עדי התביעה על פני גרסת הנאשם וקובע כי הוכח לפניי כדבעי שהנאשם אמנם תקף את המתלון. יאמר מיד, כי מדובר בקביעה המבוססת הן על ההתרשמויות מן העדויות לפניי והן על שיקולים של שכל ישר.
20. המתלון העיד לפניי לפי תומו. כפי שהנאשם עצמו ציין, המתלון הינו אדם המבוגר במידה ניכרת מהנאשם (המתלון יליד שנת 1951 והנאשם יליד שנת 1982), ובעדותו עשה המתלון רושם של אדם מן היישוב. לא נראה כלל כי המתלון הוא אדם שייזום - כנהג אוטובוס ציבורי - מפגש אלים עם נוסע, ועל כן התיאור שתיאר הנאשם בסיפא לעדותו (ר' בסוף פסקה 18 דלעיל) הוא בלתי הגיוני על פניו.
21. זאת ועוד: גרסתו של המתלון אינה עומדת בבדידותה אלא נתמכת היטב בעדותו של מר ביטון, עובר אורח שנקלע למקום, ועל פני הדברים הינו עד ניטרלי. מר ביטון מסר, בדיוק כמו המתלון, כי בעת התקיפה ישב המתלון במושב הנהג והנאשם היכה בו באגרוף. בנוסף, ואם לא די בכל אלה, הן האמור בדו"ח הפעולה של השוטר מזרחי (ת/2) והן האמור בתעודה הרפואית (ת/1) מאמתים את גרסת המתלון בכל הקשור לפגיעה שספג במהלך האירוע.
22. לעומת זאת, גרסת הנאשם היתה בלתי הגיונית ומועצמת מחד גיסא, ובלתי עקבית מאידך גיסא. הנאשם תיאר תיאור של תקיפה חסרת כל הגיון על ידי נהג אוטובוס ציבורי, שהינו כאמור מבוגר מהנאשם בשנים רבות. בנוסף, הנאשם היה בלתי עקבי בתיאור האלימות שהופעלה לדבריו כלפיו (ר' בפסקה 15 דלעיל). יתר על כן, הנאשם לא נתן כל הסבר סביר לניסיונו להימלט מהמקום, ניסיון המהווה על פניו התנהגות מפלילה.
23. אכן, דומה כי תיאור ואפיון האירוע על ידי ב"כ המאשימה הם הנכונים והמתאימים עם העובדות כהווייתן. הנאשם - שאין מחלוקת כי היה תחת השפעת אלכוהול מסוימת - נרדם באוטובוס והתעורר רק הרבה אחרי התחנה בה היה צריך לרדת; והכל באישון ליל ובמקום שאינו מוכר לנאשם. בידי הנאשם גם לא נותר כסף, כך שלא היה ביכולתו לשוב לביתו. בנסיבות אלה ביקש הנאשם מהנהג-המתלון, מספר פעמים, שייקח אותו לביתו. ואולם, המתלון סירב לבקשתו זו של הנאשם, לגרסת המתלון משום שהדבר אסור עליו. או אז התרגז הנאשם והתעצבן מאוד, ועבר לאלימות שהתבטאה תחילה ביריקות ולאחר מכן במכת אגרוף. יש להדגיש, כי גם אם המתלון ניסה בשלב הראשון להדוף את הנאשם מעליו כדי להתחמק מהיריקות, לא היה בכך כדי ליתן לגטימציה לנאשם להכות את המתלון במכת אגרוף לראשו; מכה שפוטנציאל הסכנה בה הוא רב, בפרט נוכח הפרש הגילאים בין הצדדים.
24. אכן, עובר לאירוע היה הנאשם במצב רגיש בשל יקיצתו משינה בנסיבות שתוארו לעיל, והכל כשהוא מצוי תחת השפעת אלכוהול. נוכח נסיבות אלה ייתכן שהנאשם, בבלבולו, סבר שהמתלון



מתנכל לו - הגם שאיני מקבל את גרסת הנאשם באשר לקללות המכוערות, שלדבריו הטיח בו המתלונן - ועל רקע זה עצבנותו ורוגזו של הנאשם גברו מאוד. יחד עם זאת, פשיטא שאין בסברות מבולבלות כאלה כדי להצדיק שימוש באלימות כלשהי, קל וחומר אלימות חמורה המתבטאת במכת אגרוף לראש, ואין בהן כדי לפטור את הנאשם מאחריותו למעשיו.

ה. סוף דבר:

25. המסקנה המתבקשת מכל המקובץ הינה, אם כן, כי הוכח לפניי כדבעי שהנאשם תקף את המתלונן וגרם לו לחבלה של ממש.

אשר על כן אני מרשיע את הנאשם בעבירה בה הוא הואשם בכתב האישום, דהיינו: העבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, א' חשוון תשע"ו, 14 אוקטובר 2015, במעמד הנוכחים.